Ionuţ Caragea
M-am născut pe Google
© 2007 by Ionuţ Caragea www.ionutearagea.ro
ISBN: 978 – 973 – 8961 – 89-O
Acreditare CNCSIS 2006
Editura şi tipografia STEF
700705, IAŞI, Bd. Carol I nr. 8, parter
Tel. /fax. 0232 – 216829; 0745 – 236413; 0788 – 897267
E-mail: editura stef.ro; http://www.editura stef.ro
Ionuţ Caragea
M-am născut pe Google
STEF, IAŞI, 2007
Dedic această carte
Ioanei Florea, *cu toată dragostea mea*.
Autorul
Cuvânt înainte Peştişorul de aur

Cunoscut drept poetul născut pe Google, Ionuţ Caragea, de altfel un împătimit cititor şi scriitor de ficţiune, ne dezvăluie că între el şi Dumnezeu s-a creat un link prin care se hrăneşte, prin care *downloadează* poezie. Era internetului îl marchează profund pe autor, însă versurile sale puternice vin din viaţa lui, din viaţa noastră, distanţându-se de simpla maculatură care inundă astăzi literatura. Cu rimă sau nu, poeziile sale sunt menite să rămână. Mesajul transmis este făcut să ni se întipărească adânc în minte. Şi chiar dacă serverul va pica, Ionuţ Caragea va rămâne poet, evocând ca şi în „poemul pixului" relaţia intimă dintre suflet şi hârtie.

Ionuţ Caragea s-a născut pe Google, dar nu îi este sortit să moară pe el. Ferestrele pe care le-a „deschis pur şi simplu din greşeală" l-au purtat, ca şi în cazul de faţă, spre tipografii. Se pare că Dumnezeu nu este orb şi i-a pregătit autorului un destin special, aşa cum este şi scrierea sa. Fiecare avem un geniu înăuntrul fiinţei noastre şi, paradoxal, pentru a-l descoperi, este nevoie să mergem până la capătul lumii. Acolo, înconjurat de străini, izolându-se între patru pereţi, omul îşi aduce aminte că la început a fost cuvântul. El însuşi devine Creatorul.

Prefaţându-i al doilea volum de versuri, constat că biciuitul de muze Ionuţ Caragea se autoclaustrează, faptă pedepsită de lege prin lumile terestre, dar nu şi în perimetrele celeste. Să fi descoperit poetul

acel colţ neştiut de nimeni în care fericirea nu depinde decât de sine? Liniştea claustrofobă este prizonieră în camera cu chirie: inima sa. Poetul bate din poartă în poartă, aşteptând să-i răspundă cineva şi să strângă de pe ici, de pe colo, puţină iubire.

Palmele poetului sunt drumuri de piatră filosofală între viaţă şi moarte. Ionuţ Caragea îşi retează cu barda degetele care-i scrijelesc poemele, se bucură şi aplaudă. Este pe deplin conştient de faptele sale şi mai mult de atât este un chirurg al propriei suferinţe. El taie şi tot el repară. Dumnezeu i-a dat mână liberă de a se juca cu propria viaţă şi de a experimenta puterea cunoaşterii. Dar această cale spre pustia adevăratei maturităţi îl transformă într-un Sisif modern. Muntele său imaginar, Snowdon, pe care se căţăra pe Lună în volumul Delirium Tremens, este acum situat pe orizontala marină înţesată cu valuri de idealuri. Dincolo de esenţa durerilor calme, poetul îşi strigă şi-şi caută Dumnezeul. Se pare că individul etern îi ascultă răcnetele, dar nu-i răspunde. Sau poate că bătrânul îşi râde în barbă: Ionuţ, Sisif te-ai voit, Sisif să rămâi! Nu m-aş mira deloc dacă plătindu-şi taxa pentru intrarea în paradis, îl va auzi clar pe Dumnezeu spunându-i lui Petre: nu-i deschide!

Dar poetul mai are un as în mânecă. Îşi va tortura duşmanii imaginari şi va transforma moartea într-o adevărată muză, iubind-o bestial. Este surprinzător felul în care Ionuţ Caragea reuşeşte să treacă de la o stare sufletească la alta, schimbându-şi în acelaşi timp şi stilul poetic, fie ancorat în clasicism, fie în postmodernism, fie în lumea informaticii. Care sunt limitele nonconformismului său? Va sări mereu pe trambulina viselor, între teluric şi celest, sau va contempla în liniştea nopţii alături de lumânarea sa, cel mai fidel dintre cititori?

Neresemnat, poetul îşi duce jugul poetic mai departe. Întors precum soldatul John, de pe frontul nevăzut al destinului pe întinderile abisale ale unui vis cu purici, Ionuţ Caragea îşi dedică viaţa muzelor hibride, femeia de aer şi femeia-lră. Undeva, pe orbita imaginaţiei metafizice, Ioana, femeia-vărsător se înfiripează drept eterna sa iubire.

Şi ca tot omul, trece cu verbul poetic printre anotimpurile dorurilor şi prin fantasmele existenţialismului. Însă volumul nu-i gata. Balaurul Colombre se trezeşte, iar poetul ticluieşte un deznodământ spectacular: avem nevoie de cuvinte?

Poetul Ionuţ Caragea este născut pe Google, nu făcut. Naşterea sa poetică s-a produs în vâltoarea suferinţei. În definitiv, din această

luptă de-a lupta între tânărul şi Marea, câştigătorul sunt eu. Am prins în plasă micul mare peştişor de aur.

George Filip decembrie 2006, Montréal

Picătura

Amintiri despre mine

La început am crezut că am iubit picătura…

Apoi am crezut că am urât picătura.

Am avut sentimente variate şi m-am agitat în jurul acelei picături o veşnicie, neştiind ce să fac.

Pentru câteva clipe, am crezut că poate deveni foc, pământ sau aer.

Am crezut atât de mult în visul meu şi mă concentram asupra picăturii să se transforme în altceva.

A fost interesant, dar copilăresc.

Picătura de apă este o picătură de apă în palma unui om.

Poate în para unui foc, picătura poate deveni abur, aer sau gheaţă… lucruri minunate!

Dar eu eram doar un pui de om. Un copil. Deci picătura a rămas mereu picătură.

Ce voia să fie şi ce trebuia să fie.

Atunci am înţeles şi am aruncat-o furioasă în ocean.

Furioasă pentru că am fost copil şi mi-am pierdut atâta timp încercând să fac ceva ce nu reuşeam. Să o transform. Eu… mi-am pierdut atâta timp.

Eu, în propriile mele vise şi copilării, în care negam realitatea.

EU!!!

Poţi să fii furios pe o picătură pentru că este o picătură!?

Nu are sens…

Am greşit, am negat realitatea, m-am minţit.

Şi am tras consecinţele.

Nu urăsc picătura.

De fapt, acum, picătura este în ocean, nu mai am niciun sentiment pentru ea.

Am înţeles ce am greşit şi unde.

Nu am iubit niciodată picătura cu adevărat. Am iubit focul sau pământul care erau numai în imaginaţia mea.

De fapt picătura nici nu mă interesa. Oceanul era plin de ele.

S-a întâmplat să fie cea din palma mea.

Pentru o secundă.

Nu mă blamez tare. De fapt, nu ştiam ce şi cum, toată viaţa fiind doar un joc de copil.

Am aruncat picătura.

Acum ea e parte din ocean, nu şi din viaţa mea.

Iubesc oceanul, dar nu picătura în particular.

Picătura nici nu mai există.

Nu mai e nicio următoare picătură.

Şi ştii de ce?

Am luat o mână de pământ şi mi-am frecat palmele. Mi-am frecat faţa. I-am simţit asperităţile şi tot…

După micile zgârieturi iniţiale, am văzut că îmi place…

Îmi făcea bine.

Faţa îmi era roşie… mi-a făcut sângele să circule.

Am început să râd şi mi-am zis: „nu se poate! Cu pământ? Cu lut?”

L-am gustat. M-am bucurat şi am simţit şi amar.

Dar bucata aia de pământ m-a făcut fericită pentru că… pentru că n-am văzut niciodată în ea mai mult decât pământ!

Picătura se întreba în acest timp despre rolul ei.

Pe ea cine o iubea?

Oceanul?

Picătura era o lacrimă ce trebuia să fie amestecată cu pământ. Să fie noroi. Să ia urma unei tălpi. Să devină patimă.

Când plouă, mii de picături cad din cer suflete orfane. Caută, caută, palme.

Când plângem plouă cu mii de picături. Caută, caută pământ.

Când strângem în palme pământul, acesta este umed, plin de lacrimi.

Că de nu, ar fi praf şi pulbere.

Ar trebui să iubeşti picătura şi să-i mulţumeşti că-ţi umezeşte gura.

Ar trebui să iubeşti picătura pentru că este parte din tine la fel cum tu eşti parte din pământ.

Ar trebui să iubeşti picătura pentru că este oceanul ridicat la nori şi purtat de vânt.

Ar trebui să iubeşti picătura pentru că-ţi limpezeşte sângele şi-ţi domoleşte focul în rărunchi.

Ar trebui să iubeşti picătura pentru ca şi picătura te-a iubit pe tine mai mult decât un ocean, mai mult decât cerul, mai mult decât pământul. Mai mult decât orice a iubit vreodată un om. O femeie de aer. O vărsătoare de picături. Ai crezut că ai aruncat picătura? Nu uita, izvorul e sfânt.

M-am născut pe Google m-am născut pe Google am deschis ochii şi am privit printr-o fereastră către cealaltă lume căreia probabil trebuia să-i spun Mamă am atins-o cu degetele mele pătrate şi mi-a fost teamă… din păcate să nu o rănesc şi să nu mă rănească cuvintele mele aveau nevoie de atingere pământească degeaba ne ţinem de mâini nu vom avea niciodată priză la public, ci doar la curent ştim amândoi că adevărata mană cerească este un abonament mai demult am primit mesaj de la Dumnezeu îmi spunea că va veni o zi în care va exista o singură biserică universală credinţa, da, credinţa va fi o stare de euforie declanşată de o perpetuă mişcare spre nihilism m-am născut pe o pagină de istorie care nu va fi niciodată scrisă, cu certitudine va rămâne o întâmplare în spaţiul infinit dintre două secunde mărginit de milioane de pixeli am murit pe Google înconjurat de miliarde de ferestre deschise pur şi simplu din greşeală sau poate nu ştiai că Dumnezeu este orb

Download

Doamne am primit mesaj de la tine în timp ce mă spovedeam pe hârtie s-a înfiripat un link între cer şi pământ prin care mă hrăneam prin care te *downloadam* poezie am învăţat să iau totul de la început primul cuvânt a fost amintire nu trebuia să construiesc un alt turn Babilon din metafore pentru a-ţi arăta cât de deştept sunt am aşteptat cuminte ca picăturile de ploaie să culeagă cuvintele din vânt mi-am întins palma pe linia vieţii a apărut o floodă o iubire care m-a făcut mai Om decât sfânt prefer să rămân toiagul tău Doamne pe care să-ţi sprijini sufletul şi să mă doară dragostea ta decât să mă dărâme cuvinte de dragul cuvintelor pentru că-n lumea asta chioară nu tot ce zboară se numeşte înger

Dicţionarul suferinţei coşmar – pseudonimul unui carnaval nocturn junghi – răcnet întemniţat de zeul taciturn moarte – ultima filă citită dintr-o carte urmă – mormântul pasului grăbit umbră – tot ce-ţi rămâne după ce-ai iubit uitare – un loc în care treci subit lacrimă – testamentul unui îndrăgostit vers – cuvinte gravitând în propriul univers om – cea mai mică particulă dintr-un atom eu – încă mai cred

în bunul Dumnezeu

Născut pentru a fi liber născut pentru a fi liber căutător de comori printre tainele acestei vieţi născut pentru a fi om îndrăgostit de himerele acestei lumi născut pentru a fi…

Într-un final nimic mai mult decât eternul val spărgându-se de ţărmul unei mări sau prea grăbitul nor purtat de vânt ca un cuvânt ucis pe buze DA

şi eu şi tu un legământ până când moartea ne va da de ştire născuţi să fim mormânt lângă mormânt să ne şoptim cuvinte de iubire născut să respir sufletele celorlalţi să calc pe urmele ce-au bătătorit pământul născut pentru a-mi spune singur la mulţi ani şi tot mai grei vor fi şi mai tirani de voi pleca privirea născut să fiu o pasăre plutind pe aripi de vise şi mister speranţele vor poposi în cuibul orelor precise te-am aşteptat atâta timp să-mi spui m-am înşelat s-o luăm de la-nceput naiv am fost când am crezut că timpul trece şi revine

Unde eşti?

ce sentiment obscur se-ascunde printre secundele crucificate-n vid fiecare deschidere de pleoape este un sacrilegiu adus luminii urletul evadează din ghearele durerii surde ecoul se zbate captiv într-o înlănţuire de şoapte şi umbre păsări nocturne sfâşiind miezul zilei unde eşti?

calc apăsat urme ştirbind gura pământului lipitoare ce mă suge de sânge fiecare pas zideşte o lespede sub care zac nefecunde speranţe cerul poleit prometeice gânduri

Am bătut la poartă am bătut la poartă mi-a răspuns o inimă sunt flămând nedormit nu ai o cameră liberă ca orice amărât plătesc în natură pentru început primeşte gratuit un sărut am bătut la poartă ţi s-au deschis buzele focul era aprins am mai aruncat nişte lemne braţele picioarele camera umedă doream un cutremur în grade celsius am bătut din poartă în poartă strângând de pe ici de pe colo puţină iubire o ţin la pieptul meu am crucea cheie când vine moartea să-mi ceară bani de chirie îi spun arătându-i buzunarele goale mai am de bătut la încă o poartă

Bate vântul, mi-este frig şi tuşesc nu voi uita mama întindea rufe pe sârmă au rămas doar cârligele familia mea şi-au luat cu toţii hainele au plecat fără să lase nici măcar un petec bate vântul grija adânceşte o urmă nu voi uita tata croitor lua măsuri îmi spunea unele haine sunt mai trainice decât omul îl rugam să facă şi buzunare pentru turtă dulce

zâmbea amar fiule cu palmele încrucişate îţi mănânci unghiile mă-ntrebam cu ce au greşit cei care vor purta haine mă uit la oameni se iubesc ce frumos hainele neputincioase stau în cuier şi privesc nu voi uita mama întindea rufe pe sârmă ne spăla de păcate am rămas singur anii trec cârligele se adună bate vântul mi-este frig şi tuşesc

Cealaltă faţă a depresiei a obosit iubirea gâfâie sub cearşafuri orgasmul rece al singurătăţii am obosit să mai dorm nopţi trase la indigou între secunde totul e mort tăcerea-i captivă într-o apnee a obosit sângele să curgă din toc numai inima-i neobosită sclavul distanţei dintre noi bate pasul pe loc oglinda are un surâs dobitoc câteodată dincolo privesc cealaltă faţă a depresiei mă duc să mă joc solitaire

Defileul dracilor

Dacă vrei să ajungi la Ceruri Ia-ţi inima-n dinţi şi treci prin defileul dracilor îţi vor promite Marea cu sarea Pământul cu bogăţiile sale Lasă-i să te scuipe să-ţi rupă hainele să arunce cu pietre să te împungă în coaste să îţi pună coroană de spini Lasă-i dar nu le da inima ta Ţine-o bine-ntre dinţi şi vei simţi gustul Mării şi al Pământului

Tu, Sfinte Laurenţiu

Tu, Sfinte Laurenţiu, nu ai aceleaşi vine la ale mele braţe ce-au îndurat mânia, N-ai cunoscut Carpaţii, câmpiile Rovine Sau Marea mea cea Neagră ce scaldă România.

Tu, Sfinte Laurenţiu, nu eşti un cheag de sânge la margini de imperii şi năvăliri barbare, N-ai cunoscut durerea românului ce plânge Lovit de patru vânturi cuprinse de turbare.

Tu, Sfinte Laurenţiu, nu vei afla vreodată De sora ta bătrână ce curge-n răsărituri, Dar vei cunoaşte dacul cu faţa sa brăzdată şi ochii săi albaştri, lipsiţi de licărituri.

Negru sacerdot

Pe când noaptea se-adânceşte şi în beznă e mai frig şi de lacrimi fac risipă, dintre şoapte mi te strig, Îmi apari cu chip de Lună, peste dealul crucilor, Către tine-întind o mână, din neant să te cobor.

Îmi cresc aripe de flutur, cap-de-mort cu ochii mari, Te privesc şi iar mă fură gândul paşilor hoinari, Pe drumeagul de mătase, visul meu urzit de dor, înnod capete de viaţă, veşnic tristul călător.

Pe când noaptea se-adânceşte şi în beznă tremur tot, Aşteptând nelegiuirea unui negru sacerdot, Îmi apari cu chip de Lună, peste dealul crucilor, Către tine-întind o mână şi-nchid pleoapele uşor…

Lacrimi de zefir

Acelaşi zâmbet tainic, o şoaptă la ureche, Când Noaptea şi cu Luna sunt suflete pereche, Te regăsesc sub cruce în vechiul cimitir cu humă şi durere şi lacrimi de zefir.

Acelaşi dor de moarte, cu pâlpâiri de stele, Când între noi sunt alte fatidice tunele, Te regăsesc sub cruce, pe frunte ţi-e pus mir cu humă şi durere şi lacrimi de zefir.

Acelaşi pretutindeni, un mare singuratic, Când moartea se sfârşeşte în somnul hieratic, Te regăsesc iubito şi-n locul tău respir cu humă şi durere şi lacrimi de zefir.

Nu îmi este frică poate doar trecerea mea va lăsa prea multe gropi în urmă şi mai este şi viaţa asta care-mi place atunci când ar trebui să urăsc totul până şi umbra este mai atrăgătoare mai luminoasă mai fierbinte îmi spune că îngerii sunt negri şi ciuţi nu pot părăsi trupul să fiu o fantomă trecând prin oameni răpindu-le gândurile şi ar mai fi ploaia mi-ar fi dor să mă ude şi să cresc ridicând mâinile la cer copacul pe care îndrăgostiţii au făcut legământ urcând muntele nu uita inima de stâncă nu încetează niciodată să bată relicvele dragostei sunt peste tot chiar dacă cenuşa s-a risipit pretutindeni chiar dacă moartea ne-a însămânţat cu boală pământul e plin de oase şi vom răsări cruci ne-am zidit muzele în cuvinte înalte cine o să mai citească scrisorile rămase în sertare cine o să mai aplaude la scenă deschisă actorii de pe aripile nebuniei imortalizaţi într-un sărut nu îmi este frică de noaptea ce-o să vină mii de lumânări stinse de o boare de vânt

Apăs pe trăgaci în timp ce-mi scoteam cuţitul din rană curgea poezia curgea şi toţi ceilalţi îmi spuneau ori că sunt fachir ori de meserie cuţitar numai eu nu ştiam că jungherul acela sălbatic numit dragoste odată intrat în inimă nu mai iese decât cu maşina de găurit visuri

Alabastru nu mă compar cu anticii coloşi când mă cuprinde cerul sub axile cioplesc în alabastru un cuvânt soldatul neucis la Termopile umbra-i a morţii stratagemă când mă cuprinde noaptea sub axile pelerinaj prin viaţa de apoi soldatul neucis la Termopile arheolog prin vise şi amprente când mă cuprinde muza sub axile restaurez atingeri interzise soldatul neucis la Termopile

Zeii sunt de humă din pântece de cer un fulger crud trăsneşte, cu limba sa tăioasă tăcerea o sugrumă, tu, înger decăzut, oare-mi aduci

de veste că zeii sunt de humă şi toţi se-adună-n turmă?

mirosul de mormânt în suflet îmi duhneşte, cadavre pretutindeni şi-un gust amar de sânge, tu, înger decăzut, oare-mi aduci de veste că rugăciunea noastră la Domn nu mai ajunge?

din pântece de cer o pasăre coboară, cu limba sa tăioasă tăcerea o sugrumă, tu, înger decăzut, oare-mi aduci de veste că moartea-i o durere care nu lasă urmă?

Delir cu tremurături poetice mâinile-mi sunt străine corpul un trădător de suflet îi cerşesc pământului paşii fie-ţi milă vreau să-mi calce şi alţii pe urme să nu mai meargă bezmetici într-o lume de umbre ce se umbresc în uitare am învăţat să mor mai frumos iubindu-mi femeia un dar al naturii felul în care cânta sau dansa era precum respiraţia mea trag aer puternic în piept inima-mi bate mai tare lumea este departe zidită în memoria unui gând abstract sunt ca o arcă pustie împinsă de-ale timpului valuri încă mai visez să ajung la capul bunei speranţe acolo unde coasta lui Adam se arcuieşte-n mare amintiri amintiri înainte să plec nu uita să-mi închizi ochii

Comment ça va?

mă voi întoarce în toate locurile în care-am fost cândva soare dezleagă-mi umbra de picioare să mă înalţ cu vântul şi să necheze liberă furtuna pământ eliberează-mi pasul să fie trepte norii către stele să dorm în braţele iubitei mele voi sparge zidul amintirii şi mă voi îndrepta acolo unde ne-am răstignit pe-aceeaşi cruce a iubirii şi voi lăsa să plângă petale trandafirii a fost aievea oare?

desculţi pe malul mării prin timp făceam cărare spre farmecele zării şi peste noi o boare din dulcele-nserării eliberează-mi trupul sunt mult mai greu şi mă scufund deja în groapa fără fund a senectuţii aş vrea să fie totul altcumva şi tot mai sper ca cineva să îmi asculte ruga şi totul o ia fuga prin faţa ochilor şi moartea-mi strânge mâna *ça va bien*

Degetele mele pianotează uşor la fereastră

Degetele mele pianotează uşor pe formele ei Compun simfonia atingerilor Amprente în opus major Orice iubire începe în cheia sol

Vântul bate la fereastră

Trezeşte-te!

Iubirea ta se află la trei ore de zbor

Într-un cuib te aşteaptă

Fii pasăre!

Degetele mele pianotează uşor la fereastră Azi oare aerul este

mai greu decât sufletul meu? Curaj! Îmi spune Soarele şi-mi întinde o rază Curaj! Îmi spun şi eu şi m-arunc zmeu

Ce vreme înşelătoare… Plouă

Pământul moale Sufletul greu

Degetele mele pianotează uşor timpul Iarba-ncolţeşte din creştetul meu Pe retină îşi face cuib Umbra unei păsări De pradă

Azi pe fruntea mea pianotează Dumnezeu

Afară ninge rar afară ninge rar, cu fulgi de moarte albă şi lacrimi îngheţate îmi sunt lucie salbă, iar frigul ascuţit îmi zgârie retina, afară ninge rar şi neagră e lumina.

afară ninge rar, încărunţind pământul, îmi este dor de tine şi bate-n geamuri vântul, la margine de drum, doi oameni de zăpadă, afară ninge rar, cu gesturi de bravadă.

afară ninge rar şi tremură copacii, şi tremură şi sfinţii şi tremură şi dracii şi tremură şi morţii când frigul îi încinge, afară ninge rar şi rar afară ninge.

Deschide ochii larg

Deschide ochii larg, corăbii se scufundă cu pânzele umbrite de ultima secundă Ce trece ca un nor gonit de o furtună De-l legăna în braţe cu fulger şi răsună.

Deschide ochii larg, e linişte pe mare, Doar valuri rătăcite se zbat cu disperare, Să nu le-nghită calmul umilei consternări când ochii mei albaştri sunt ale tale zări.

Deschide ochii larg, privirea să-ţi ajungă la zări de veşnicie, nu este cale lungă şi roagă-te la cer să plouă cu memorii Pe care le transpun în versuri autorii.

Vorbe

Vorbele, pietre grele de moară, macină timpul fără să-l doară; vorbele, pietre de temelie pentru casa aflată sub glie.

Zvârle pietre departe cu ură, arma crimelor este în gură; trupul amnar şi sângele iască, pe toţi duşmanii să îi lovească.

Vorbele, pietre ponce din lacrimi, curăţă mâini asprite de patimi; vorbele, spuse ca vorbele-n vânt, întorc şi fraţii culcaţi în mormânt.

Zvârle pietre departe cu ură, nu va mai curge lacrima sură; trupul amnar şi sângele iască, nu vor afla nicicând să grăiască.

În raiul acesta paşte o vacă în raiul acesta neştiut de nimeni îmi păstrez iubirile pentru zile negre ele vor rupe tăcerea în frânturi de

limbă câtă tristeţe cu inima largă am strâns…

câte cuvinte îmi vor ţine de cald?

În raiul acesta mă ascund de restul lumii chiar şi de mine însumi uneori şi visez cai verzi tropăind pe pereţi când mă trezesc încă mai simt lovituri de copită aş prefera ca iubirea mea să fie o vită să pască mere să o mulg şi să geamă până şi vacile zboară cuprinse de teamă în raiul acesta le amăgesc dar nu vor un loc de veci în cimitirul animalelor

Dormeau părinţii tăi în sicriu atingeai pietrele cu nume de moarte simţeai răceala viilor care s-au uscat ca frunze în geamătul viu dormeau părinţii tăi în sicriu ai aruncat cămaşa nopţii pe tine simţeai răceala stelelor care s-au aprins pe cer temnicer şi pustiu dormeau părinţii tăi în sicriu te rugai Lunii pentr-un ochi de lumină copacii-ntindeau crengile care îţi mângâiau părul uşor castaniu dormeau părinţii tăi în sicriu

Boala port în mine boala, boala mă iubeşte, ea este fidelă şi mă însoţeşte, îmi aduce-aminte că sunt doar un om, care din credinţă a sădit un pom şi din el culege fructele durerii, omul e un câine ce-l asmut hingherii, scheaună la Lună când îi este dor, stelele sunt puse pe cer ca decor.

port în mine boala ca pe-o mângâiere, poate cine ştie, voi simţi plăcere după alte zile ce-au trecut subit, îmi voi spune sincer, boala m-a iubit.

Într-o cărţulie cu coperte groase, inima îmi bate în coşciug de oase, spune rugăciune către Dumnezeu, are şi o muză pusă ca trofeu.

port în mine boala ca pe o comoară, ştiu că va rămâne veşnică fecioară şi când bunăstarea mă va plictisi, boala îmi va scrie alte poezii.

Hieratic undeva între cearşafuri mi-am găsit picioarele îngheţate mi-e frig o femeie adormise lângă mine şi voiam să o strig buzele îmi erau cusute cu pânze de cleştar lumina îşi dilata porii pe cer se strângeau norii încercam să mă mişc în zadar aveam corpul beznă durerea îmi tăia cu fierăstrăul din gleznă cât este ceasul orele mă crucificau pe cadran fumuriul ferestrelor închise ermetic priveam punctul fix din tavan cine eşti tu cel care-a uitat să acopere albul ochilor mei nelumeşti cu aceeaşi neagră culoare să visez aşa cum toţi orbii o fac să iubesc corpul femeii opac la fel cum vântul strânge sufletele-n horă şi cum pământul îşi trage foloase adevăratul nostru culegător de oase undeva între cearşafuri un bărbat se strânsese covrig lângă o femeie însufleţită de vid între ei tăcerea îşi ridicase un

zid de ceară lumânarea stinsă dinainte cu o seară şi nu ştia de ce femeia adormise fără să spună nimic.

Flori de cireş iernatic îmi place când ninge zăpada se-aşterne pe drumul cu flori de cireş mai ţii minte…

prin faţa mea trece cuminte o doamnă privirea ascunsă doar pasul sculptat într-o urmă sau două se-aşterne zăpada din ochii mei plouă cu fulgi topiţi de iubire sărată e marea doar ţărmul îngheaţă alunec privind la valul în viaţă se-nalţă furios iubeşte şi tace îmi place când ninge şi omul se face în mâinile calde un bulgăr învaţă să meargă împins de la spate să crească… să crească o stană de piatră rămâne şi chipul cioplit să zâmbească stăpâne cu mâinile aspre mai stoarce şi apa din cruce mi-e sete mai lasă şi vântul să-mi bată prin plete o dată şi pace îmi place când ninge zăpada se-aşterne pe drumul cu flori de cireş mai ţii minte…

De la o vreme port ochelari de la o vreme port ochelari pentru a fi mai aproape de tine atâtea tentative nereuşite de sinucidere pe o foaie de hârtie de-aş putea să-mi schimb viaţa iubind o radieră de-aş putea să opresc timpul în lacrima unei batiste merg desculţ şi umbra îmi gâdilă tălpile îmi cresc flori în palme merg cu haina descheiată nu mai încap în mine de atâta dragoste scormonesc pământul cu un baston poate-mi voi găsi liniştea de la o vreme port ochelari şi ochelarii mă poartă spre alte chipuri în oglindă atâtea tentative nereuşite de a trăi într-o lume de vise coşmarul unei vieţi de-aş putea să-mi scurtez viaţa iubind o nenorocită de boală de-aş putea să-mi scuip sângele în ochii timpului merg la întâmplare pe aceeaşi linie dreaptă cu picioarele împleticite cu noduri la şireturi cu palmele încrucişate adorm în braţele singurătăţii

De la o vreme vorbesc singur eu vorbesc noaptea cu pereţii şi pereţii plâng odată cu mine igrasie eu vorbesc ziua cu geamurile şi geamurile aburesc eu vorbesc cu lumânările de ziua mea şi mă topesc aşteptând să-mi zică cineva la mulţi ani eu mai vorbesc şi cu umbrele şi devin mai întunecat ca o umbră pentru că întunericul este numele meu eu vorbesc cu destinul şi ştii ce face se joacă de-a v-aţi ascunselea aşteaptă să-mi număr zilele ca să mă ia cu lopata eu vorbesc cu boala şi boala răspunde întotdeauna prezent eu vorbesc cu Dumnezeu îl scriu la început cu literă mare şi Dumnezeu îmi vorbeşte în pilde pe care nu le înţeleg niciodată şi ştii într-un final singura căreia îi vorbesc şi mă înţelege şi mă ajută este…

Facerea lumii m-am reîncarnat între pulpele tale scurgându-mă din muntele sacru în peştera muierii stalagmite ambrozie patima celor zece generaţii de titani eunuci prorocind zeul ce se va hrăni cu măruntaiele tale matusalemice dar pline de cartilaje articulându-mi sufletul cu levitaţia puterii sângerii zidul plângerii spărgându-se în incantaţii demiurgice apoteoza forfotei olimpiene răscolind pandemoniul carnal focul furat de Hephaestus din pântecul infidelei Aphrodite şi dăruit femeii diatomee facerea lumii de apoi metamorfozez în scâncetul Lunii captive urlu diform cerului suspendat între palpitaţii atroce de stele pe harta spasmodică a ombilicului teluric s-a scurs otravă purpurie portaluri incandescente se deschid în gheena avidă sunt îngerul hâd progenitura şopârlă-cap-de-lup ce-şi ascute dinţii cu inima ta pietrificată leş concav cu ochii expulzaţi de convulsii abominabile suntem zeii plăcerii şi zeii durerii şi zeii facerii lumii zeii sado-masochişti ce au ştirbit divina comedie

Şarpele de aer

Doamne, sufletul meu şarpe de aer trăind în grotele plămânilor mă ispiteşte să muşc din fructele cunoaşterii corpul meu livadă de mere fiecare centimetru pătrat dorinţe şi iar dorinţe mâinile mele sunt sentinţe ale plăcerii dar ştiu că undeva cineva acolo jos mă iubeşte fratele meu pământul este la fel ca azimutul locul în care se întâlnesc meridianele noastre păcatele şi lucrurile sfinte suntem oameni trăim după reguli şi murim fără eliberaţi de tot ceea ce ne defineşte ca fiinţe şarpele de aer călătoreşte dintr-un corp în altul plămânii sunt case de toleranţă camere zugrăvite cu sânge

Doamne, sufletul meu îşi schimbă cămaşa de la o moarte la alta scheletul rămâne acelaşi vestigiu al unei vieţi mult prea scurte toţi ceilalţi care vor urma vor şti că am acelaşi număr de oase aceeaşi istorie a mortului rămas singur pe lumea cealaltă

Profeţia omului-fluture dumnezeu mi-a agăţat viaţa-n cruce atât cât să pot duce în spate lumea dar crucea asta de piatră mă trage-n adâncul râului Styx în timp ce din cer plouă cu bolovani peste casa mea fără ferestre acoperiş din flori arde mocnit focul dorinţelor sufletul meu iese pe horn rămâne scheletul casei părăsite dumnezeu mi-a agăţat viaţa-n cruce atât cât să pot duce în spate profeţia omului-fluture rămas în coconul viselor nesfârşite un înger care se naşte captiv ca o lumină pe coridorul umbrelor

Conspiraţia îngerilor în jungla cuvintelor mai întâi am învăţat să

fiu OM

dar ca orice naiv visam să mă ia cerul sub aripa sa albastră să fiu pasăre sau nor aşa încât mai târziu am încercat să zbor şi m-am lovit cu fruntea de lespezile negre semnez certificat de înger chior am trăit o viaţă în copaci din beton de cald îmi ţine o casă de lemn în care îmbătrânesc oasele cât de moale este cerul sub tălpile goale iar acolo sus departe negrul pământului plutește deasupra frunţii mele stele sunt lacrimile sfinţilor condamnaţi la tăcere doar visurile sunt din sânge şi carne vieţile sunt mistere în această conspiraţie a îngerilor doar curcubeul este brâul lui Dumnezeu care strânge suflete între lumină şi întuneric nu mi-am imaginat niciodată umbrele îngeri păzitori îndreptându-ne paşii spre lumea în care ne-am născut morţi şi-n care ne întoarcem căutători de fericire nu mi-am imaginat niciodată Soarele un călău cu lacrimi de crocodil care-şi ascute dinţii pe retina îndrăgostiţilor la malul unei mări plină de culoarea ochilor mei

Tunelul morţii trec zilele gravând dureri cuneiforme fiecare gest îmi dezvăluie neputinţa privesc umbre istovite imprimate prea adânc în lumină prin gând îmi trece un copil crescut la periferia memoriei paşi zigzagaţi în coridorul sinistru al clipelor un înger şomer îmi numără coastele săbii încovoiate spre sine de trei ori zidită flacăra candelei pe retină

Frontul suferinţelor amintirile astea mi-au făcut capul calendar gândurile mi-au încrustat pielea sunt semne pe hartă corpul meu cimitir al iubirilor fără nume căzute la datorie pe frontul suferinţelor aşa că de acuma voi lăsa cuvintele să-mi intre virgine printr-o ureche şi să iasă cuvinte mari pe cealaltă voi lăsa privirile să mi se prelingă cu sare pe rănile vii până când voi avea izvoarele secate şi voi dormi liniştit ca un nou născut în scutecele indiferenţei cu degetul în gură

Equinox privesc ceaţa cum se răsfiră în palma nopţii un evantai lună plină iau forma vântului şi mă ghemuiesc la picioarele tale cu miros de tămâie o carte de poveşti pentru oameni mari iubirea între coperţile anilor urc spre sufletul tău ca într-un turn fără cer modelez lumina cu umbre în fiinţa ta mai încape o inimă în gândul meu mai încape mister între noi echinocţiu de primăvară magia albă a ghioceilor o ploaie metalică începe să cadă pe asfalt dorinţe într-un dans acvatic memorialul iubirii pulsul singurătăţii

Naugrafiu în sticla de bere sentimentele sunt drumuri ale

mătăsii împrejmuite de garduri de sârmă ghimpată parcă aş trăi într-un labirint infinit urmând firul vieţii până când viermii vor fi omnivori corpul tău este un imperiu aura ta un zid chinezesc invaziile mele barbare te cotropesc sunt un Genghis Khan modern cu alura unui poet beau şi nu-mi pasă dacă potopul va mai veni o dată şi voi naugrafia într-o sticlă de bere aş fi vrut să mă salveze muntele lui Venus să mă cuprindă toate celelalte ape Styxul să fie sângele întâiului păcat să fim amândoi arca lumii

Sunt clona umbrei mele cât de departe-i palatul vieţilor anonime Omul metamorfoza fără de-nţeles între două lumi sinonime încet am învăţat să mor mai frumos dragostea persistă în tăcere transmite reverberaţii de durere

«coşmarul tinereţii îmbătrânirea lentă ceea ce nu mă ucide mă face sclav al durerii»

sunt clona umbrei mele ne-mbrăţişăm în jocuri de cuvinte simple ne-ascundem în jocuri de lumini şi de imagini succesive şi cui i-ar păsa de umbra întemniţată de un Soare hain fără de tine razele sunt muguri de zăpadă ce-mi zgârie retina faţa de pernă încă mai păstrează la colţ un zâmbet acostez la ţărmul viselor nu există lege în ceea ce priveşte direcţia timpului nu există lege în ceea ce priveşte amorul suntem născuţi din aceeaşi ţărână praf aruncat în ochii existenţei lumânarea îmi rămâne cel mai fidel dintre cititori te pierd printre ecouri rupte de cadenţă diforme gânduri exorcizând tăcerea şi cui i-ar păsa de promisiunile din cărţile sfinte fantoma unui paradis pe care nu-l vei atinge decât cu vârfurile degetelor de la picioare suntem suflete pierdute ca florile-n oceane de furtuni

Negociatorul de vise cu timpul negociez memorii ascunse în labirintul minţii noctambul urmărind firul iubitei printre blocurile cu luminile stinse circumvoluţiile oraşului străzile părăsite dorinţe licitate la târgul de sclavi dintre subconştient şi vise orice deschidere de pleoape năruie castelul de nisip ridicat în clepsidră orice cuvânt evadat dintre buze este spulberat de tăcere în mii de şoapte compromise acele ceasornicelor au obosit numai inima mea bate iubirea o situaţie fără ieşire din coma profundă numită viaţă

Labirint la intrare mergi de-a buşilea curând viaţa va pune biciul pe tine şi o vei lua la fugă în acest labirint cu o singură ieşire eşti obosit probabil te-ai născut aşa destinul te urmăreşte bătăile inimii te dau de gol iar respiraţiile sunt repetiţii pentru ultima scenă în care-ţi vei da

sufletul

Pe vârfuri
Nu ştiam că Moartea
Are tocuri înalte
Se plimbă pe corpul ăsta
Abrutizat
Ca într-un sat fără câini
Oare de câte ori
Mi-a pătat faţa de masă
Cu vin roşu
Noaptea-mi mănâncă zilele
Dragostea merge pe vârfuri
Prin vise
Ca nu cumva să-mi trezească
Musafirii
Acum ştiu de ce Viaţa. Se împiedică la fiece pas de Umbră
Costumul de piele este prea strâmt Nasturii de metal îmi intră în ochi
Pesemne Dumnezeu Colecţionar de oase la camătă pentru Suflete
În timp ce ionuţ
Fără să creadă şi fără să caute
Face chetă de Sentimente
Îmi vine să o iau la fugă Dar cine naiba să mă dezlege
Mai nou
Nu port şireturi sau cravată
Doar cuie
Lăsaţi-mă să-mi termin poezia sunt convins că pot ajunge dincolo în lumea aceea pe care o ating doar cu vârful degetelor şi creionul meu magic poezie deschide-te şi lasă-mă să intru în tărâmul tău de vis sufletul meu este cheia cuvintelor suferinţa mea este calea lăsaţi-mă să-mi termin poezia să-mi aştern destinul aşa cum doresc să rămână mărturie pentru cei care mă citesc pentru cei care vor să-mi fie prieteni sau pentru cei care au uitat să iubească un prilej să mă urască pe veci lăsaţi-mă să-mi termin poezia ea este casa în care mă voi odihni mormântul la care-mi vor plânge copiii rugăciunea către bunul Dumnezeu ea îmi este fericirea şi exilul
Ochi pentru ochi, viaţă pentru moarte dă-mi câteva minute şi îţi

voi da înapoi anii mei dă-mi o speranţă şi o voi închide-n cutie spune un cuvânt să am de unde începe dă-mi o şansă să-ţi mai recit poezie nu vrei să facem schimb de priviri, de atingeri nu vrei să fii în locul meu când trăiesc dă-mi ocazia să ne-ntâlnim din nou pe stradă dă-mi reale motive să mă rănesc spune o minciună să am ce mai crede nu vrei s-avem amândoi o idilă nu vrei să ştii de ce ai rămas o copilă spune ceva când mă rog la pereţi dă-mi ceva să păstrez amintire dă-mi o moarte şi îţi voi da înapoi două vieţi

Rugăciunea unui fachir dintotdeauna visul omului a fost să zboare către necunoscut oare ce enigmă ascunde întunericul absolut în pentagrama unui păianjen?

moartea şi-a dezlegat câinii umbre ne ling carnea până la oase miriapodul celest se plimbă pe capetele noastre plecate viaţa este o mlaştină nisipuri mişcătoare în care colcăie armate de şerpi la mal pământul jăratec aerul plin de fum şi pucioasă botezul focului

Iubiri off-line aseară ţi-am aruncat cu bulgări în geam inimi fulguiau într-o iarnă pustie mă gândeam unde o fi inima mea printre atâtea alte o mie tu stăteai ascunsă după perdea te făceai că nu-i nimeni acasă umbra însă ţi se vedea şi te făcea mai frumoasă îţi aruncam cu bulgări în geam poate cândva vei răspunde să ne iubim cum se cade online măcar două secune

Delete numele noastre se iubesc mereu fără ca noi să ne atingem eu scriu un cuvânt tu altul şi trăim amândoi o poveste însă ce facem când cuvintele sunt prost înţelese o luăm de la început pur şi simplu ştergem totul ce uşor pot fi cuvintele pedepsite ca şi când n-ar fi fost şi ne minţim mai frumos cu puncte suspendate între viaţă şi moarte…

Virtual am adunat rămăşiţele credinţei mele neîndoielnice şi ţi-am făurit chip, icoană sfinţită în ramă de plastic.

orbit de puterea ta, mi-am înfipt rădăcinile, să-ţi sorb seva metalică, să devenim amândoi o iluzie.

Iubire bestială voi face dragoste cu umbra în fiecare seară şi se vor naşte molii în jurul candelabrelor tot ce-a trecut – preludiul unei morţi subite în lumea tenebrelor se zbat idei cu instincte de fiară lasă-te sedus de tăcere când viaţa-i amară mănâncă-ţi unghiile voi face dragoste-n oglindă cu fiinţa mea imaginară stropi de sudoare pe pielea netedă şi rece fantomele-şi aruncă plasele prin vise dorm iepureşte cu ochii agăţaţi de realitatea chioară voi face dragoste cu javra asta de moarte prin toate vizuinile şi scorburile nopţii până când ea va muri în

braţele mele nu există cruci în cimitirul animalelor

Jack Spintecătorul

Îndrăgostit stăpâne de rânjetul malefic, Atac la întâmplare în visul conştient şi îmi adun cu ură duşmanul hieratic, într-un morman de trupuri ucise indecent.

Aleargă muribunzii, efortul e sisific, Ordon să se oprească, ascultă, evident, Demenţa unor gânduri, ce sentiment magnific, Să-i torturezi cu grijă în ultimul moment.

Hipnotizaţi, stăpâne, credinţa le-o rectific, Rostita rugăciune cu glasul virulent, Obedientse-nchină şi îţi zâmbesc patetic, Eşti demonul serafic din noul testament.

Phantom limb mereu rămânea vin… mereu plecam şi mă întorceam un străin îmbrăţişările mele nu te mai puteau cuprinde erai atât de aproape şi mult prea doare îmi deschideam zadarnic buzele ferestre prin care trebuia să pătrundă aerul proaspăt al dimineţii sufletul tău mă spânzuram cu firul de telefon legătura noastră cea mai viabilă o limbă necunoscută necunoscută limbă printre necunoscute căi şi necunoscuţi în preajma mea te voiam să fiu un amorezat naiv să te mângâi cu şoapte locuiesc într-o cameră cu pardoseala mozaic de săruturi încă-ţi mai simt mirosul tălpilor şi dogoarea dansez aşa de nebun ţi-am dedicat o carte şi ce folos această eternitate de cuvinte aş câştiga detaşat premiul Oscar pentru o cascadorie amintiri despre cum iubeşti şi cazi liber alături de actriţa ta favorită spectatorii aplaudă la scenă deschisă de acolo din Cer cum îmi fac eu harachiri în strigăte de bis cu una bucată cruce de argint sfinţită în biserică îmi aruncai o privire ciudată ca o plasă în care-mi prindeam ochii paşnici vântul spulberă timpul meu sângele curge în cascade trupul în care te jucai de-a v-aţi ascunselea cu sentimentele mele se usucă pielea eşichier al durerii amprentele fac rocade oasele macină faină de oase cerul cerne cerneală lăcrimează albastru toamna pleoapelor petec gânduri celibatare printre convulsii abdominale

Timpul se măsoară la oră acest orologiu vechi de pe perete îmi provoacă un rictus la fiecare oră exactă aş vrea să-l trag de limbă să-mi spună de unde vine timpul şi încotro se duce seducător parfumul aceste surogate vise sau umbre care mă sugrumă în care tot ce-aş vrea să fie rămâne clipa de pe urmă şi pasul care curmă vieţi şi eu şi umbra taciturnă într-o petrecere nocturnă şi tot cerşesc în calea mea destinul să lase gropi adânci să mă opresc înconjurat de nimeni şi doar eu să

mă iubesc cum nu o face dumnezeu să mă îngrop de viu cu amintiri şi să-nflorească veşnic trandafiri

Poemul pixului de fiecare dată când mi-e dor de-anume cineva şi mă doare atât de tare încât nu mă poate auzi nimeni când toate durerile converg spre tăcere şi tăcerea irumpe într-un caleidoscop de imagini lugubre vorbesc cu prietenul meu cel mai bun pe limba noastră mută când mă demonizează cuvintele celorlalţi compasiunea lor cu dobândă mă retrag cu prietenul meu cel mai bun într-un colţ liniştit neştiut de nimeni şi-mi descarc sufletul de toate bagajele suferinţei de toate hainele pe care suferinţa le îmbracă de toate figurile de stil sau de exhibiţionismul cu măşti carnavalul de plumb al cuvintelor spuse şi scriu despre tatuajul pe care prietenul meu cel mai bun l-a făcut pe carnea mea foliată ce-mi place la el cel mai mult pe lângă faptul că este mereu sincer nu are nevoie mai mult de zece minute să mă înţeleagă în timp ce unora le-ar trebui o viaţă întreagă

La doi paşi mereu ne apropiem de sufletul pereche la fel cum trecem şi pe lângă moarte mereu îi dăm cu piciorul iubirii ca mai apoi să ne atârne în groapă tocmai această şchiopătare această zbatere pe uscat a lacrimilor această mijlocire a căii ca un pod între maluri rezistând la furtuni şi la valuri această apă curgătoare ne menţine în viaţă ne udă la rădăcini crescându-ne aripi mereu punem întrebări şi trecem pe lângă răspunsuri care nu vor fi niciodată cuvinte sau fapte coincidenţe le spui coincidenţe mereu trecem pe lângă noi înşine ocolindu-ne umbrele ocolindu-ne sufletul admirându-ne efemerul în oglinzi statice în care totul se raportează la Ego şi totuşi se mişcă ridul acela ca un şarpe îşi croieşte drum până la inimă doar atâta ne doare şi în fundul grădinii se ofileşte o floare

Trage cu putere de marginea lumii oare pot măsura efemerul cu pumnii strânşi clepsidră între dumnezeu şi pământ?

fiecare cuvânt o tragedie în primă audiţie fiecare pas un copac dezrădăcinat întinde mâinile şi trage cu putere de marginea lumii să fie toată la picioarele tale deschide ochii larg şi priveşte cerul aşteaptă să îţi crească aripi şi vei ajunge la capătul răbdării

Aripi de peşti iubito, m-ai învins şi mă declar iubit zâmbeşti filigran la colţul gurii de aur îmi arunc ghearele ancoră în spatele tău vântul îţi bate în pânze valuri te poartă departe ia-mă cu tine arată-mi cum se înşală o moarte vârful corăbiei taie marginea lumii în două dâra de spumă rămâne ultima noastră durere cerul ne-aduce solie din

răsărituri o rază noaptea sfârşită cu bine soarele încă veghează liniştea ne înconjoară vântul îşi trage suflarea doarme bătrână şi marea noi ne vom spune poveşti ţărmul nu se mai vede zarea scurtată cu mâna unde se-ascunde furtuna poate în aripi de peşti

Pot să?…

pot să respir ca peştele-n apă? sau ca un vierme să cresc în pământ? sângele curge-n vene degeaba sufletul meu e o pală de vânt pot să şterg cu buretele totul? sau să revendic iubirea ce-a fost? timpul trece şi trece – degeaba eu îmi zidesc prin credinţă un rost pot să privesc din spate de pleoape? sau să adorm şi cu ochii deschişi? inima-şi bate gura degeaba suntem cu toţii tăcerii promişi

Sado-masochism poetic

…şi lupt cu necuratul nedomolit prin cuta pielii infernale visele despre plăcerea mea zidită într-o cetate de cuvinte ce chin spune-mi ce mai spui când nu mai e nimic de spus?

Inima bate câte-o-ntrebare, câte-o-ntrebare de ce şi cea mai dulce cafea este mereu cea amară?

aveai arta de a te îmbrăca în zeci de cuvinte aveam talentul de a dezbrăca o femeie ai rămas doar mirajul unei seducţii pe retina mea cicatrizată colecţionez amprente singura amintire concretă mereu stâlcesc cuvântul plăcere iubirea nu-mi place când dă şi când cere prin geana timpului mă cern şi mă aştern pe foi de pergament un alt destin obişnuit să-mi strâng durerea în palme îmi curge esenţa durerilor calme şi scriu despre cum este să moară omul din mine

Eutanasia îngerului meu sunt plămădit din carnea lui Eros şi sângele lui Bachus priviţi-mi îngerul intrat în stare de ebrietate fantomă alimentată de singurătate în colivia oaselor este închisă o inimă ce bate la poartă fără niciun răspuns inima este şi vie şi moartă pe jumătate înşelată de propriul ecou te simt dincolo de imaginaţie dar mă aflu într-un timp fără spaţiu şi într-un spaţiu acronic

(i se mai spune gaură neagră şi vreau să atrag toată materia ta)

secundele dansează striptease în faţa plăcerilor carnale cerşesc infinitului începutul sfârşitului vreau să fiu Om aşa cum simt eu Omul să trăiesc printre culori şi nu printre cuvinte născute din euforia de visuri şi speranţe alb-negru palmele astea ar fi trebuit să fie porţi către alte vieţi degetele astea menghină ar fi trebuit să fie aripi sau muguri celulele mele sunt spori care vor parazita universul ce mică-i lumea când te cuprinde colapsul iubirii prăbuşirea tuturor dumnezeilor în

caverna omului primitiv cerul capotează toate stelele rămân plate pe o stradă pe care-am fost celebri sfinţii au chipul cioplit în marmura neagră şi rece eu mă închin la nişte rămăşiţe din lut seamănă cu nişte figurine cu sânii tăi aduc şi cu buzele tale

(unde eşti coloana mea vertebrală este infinită şi plină de sevă)

Îmi pot creşte frunze pe fruntea Lunii sau rădăcini în inima Pământului pot fi vântul sau gândul şi-n lacrimă te pot scălda să fii nemuritoare aminteşte-ţi ce am simţit îngerul meu cea mai frumoasă clipă de sinceritate săgetându-mi sufletul dezvelit de iertare un copil surghiunit într-o colivie de vise erotice condamnat la dorinţă mai exist?

…Doamne viaţa merge înainte ca un drum pe marginea prăpastiei câteodată mai sărim pe trambulina viselor şi zburăm facem echilibristică pe firul vieţii suntem cruci vii între cer şi pământ este distanţă de-o groapă mai bine ne-am naşte bătrâni să murim copii în faşă a îngerilor cămaşă de forţă viaţa merge înainte amintirile ne poartă paşii înapoi suntem cumva prinşi la mijloc trăindu-ne clipa măreaţă să ştergem cu buretele toate zilele triste să ne-nchinăm la oameni de zăpadă de ţi-e foame scrie cu litere mari trăiesc cu aer şi te iubesc cu greaţă ştii tu bine cine…

Moartea vine moartea ca un bulgăr rotocol fără astâmpăr şi ne ia pe toţi de-a valma fără să-i întindem palma

Cea mai veche meserie din lume este aceea de gropar singurul care nu rămâne niciodată şomer singurul care primeşte de pomană în fiecare zi singurul care-i dă de mâncare lui Cerber groparul este şi vesel şi trist când moare un om pentru el moartea a devenit o rutină iar viaţa o înlănţuire de morţi într-o zi a venit la gropar o femeie şi a încercat să-l ispitească în ziua de post voia să înveţe ceva meserie să îngroape bărbaţii de vii stau şi mă întreb de ce oare viaţa şi moartea sunt femei îmbrăcate în straie de cruce iar ionuţ este un copilandru orfan de Dumnezeu Tatăl

În inima oraşului

În inima oraşului

Blocurile păreau nişte imense lumânări Celebrau căderea nopţii de mozaic Pe arterele nepătrunse de vise

Eu şi femeia din lacrimi

Ne desfăşuram viaţa

În faţa marelui ecran celest

Undeva în arcuirea Lunii
Ne confesam gândurile clandestine
Timpul ne era dator cu o întâlnire
În care să schimbăm lumea după bunul plac
Voiam să te invit la cină
Să fii martora sentimentelor mele
Privirea unuia să fie mângâierea celuilalt
Să flirtăm într-un carnaval de cuvinte
Până vom fi ajuns amanţi
Cu acte în regulă
În emisfera stângă a oraşului Băteau două inimi Tu şi celălalt Eu
Vă ţineam în palmă Două chipuri într-un glob de cristal
Preistorii
Te voi iubi în fiecare minut câte o zi
Până când toţi anii se vor umple de preistorii
În fiecare ochi de apă stătută Este captivă o lacrimă vie
În fiecare palmă de pământ Este adormită o mângâiere
Te voi iubi fără oprire
Până când timpul va trece în neştire
În fiecare femeie pe care o întâlnesc redescopăr o civilizaţie
Din care nici eu şi nici tu nu mai facem parte Există doar în poemele
Cioplite de un orb Pe o lespede de hârtie
O stare de vid te machiezi cu praful de pe poezia mea norii te iubesc plouă cu puf pe saltea te strig locuieşti într-o ceaşcă de cafea te sorb şi mi-e frig când mă strângi în braţe ard lumânări e ziua ta singurătate pârghia vieţii este o umbră cu respiraţii rarefiate o inimă se zbate între Cer şi pământ ca o toacă sunt timpul crud mă toacă vin celule vii pleacă cele moarte lacrimi şi cascade pe-un obraz de piatră pleoapelese-nchid între noi un zid şi se face noapte sufletul lichid îmi coagulează în cavou lingou totul e departe o stare de vid poate doar o moarte atât ne desparte
Scrisoare
Dragostea nu are nevoie de cuvinte cu ochii închişi şi urechea lipită de pieptul tău îţi ascultam bătăile inimii la unison cu neliniştea mea amândoi suspendaţi într-o clipă de slăbiciune a firii despuiam trandafirii şi foşneam ca două petale în aceeaşi corolă palmele mele unite cu palmele tale dragostea nu are nevoie de spini să lăsăm sângele

să ne ude la rădăcini în fiecare dimineaţă să ne înflorească un zâmbet la colţul gurii un sărut şi dacă te doare să nu uiţi dragostea nu are nevoie de cuvinte însă cuvintele au întotdeauna nevoie de dragoste când ţi se face dor să-mi scrii vom îmbrăţişa amândoi distanţa ce ne desparte un drum spre niciunde

Iubirea dăunează grav sănătăţii te-am văzut din troleu, ochii tăi albaştri reflectau soarele dimineţii, părul se răsfira în nuanţele toamnei metalice, buzele rujate perfect îmi lăsau urme pe retină, începuse deja să-mi plouă în gură cu aromă de zmeură, fusta pe care ţi-o ridicam cu puterea imaginaţiei mele descoperea şoldurile decupate din cele mai erotice vise, cât de bine ţi-ar fi stat în nişte bikini negri, să-mi serveşti cafeaua înainte de muncă şi să-mi urezi drum bun în pragul uşii, cum numai tu ştii să o faci…

Iar mi-am pătat costumul, drumul e plin de gropi, şoferul plin de draci îşi aruncă privirile spre sânii tăi fermi şi îşi înjură femeia rămasă nevastă din imprudenţă, la chioşcul de pe colţ este o coadă interminabilă, cobor, m-ai fermecat şi m-am apucat de fumat.

Întoarcerea soldatului John orice despărţire este o bătălie pierdută pe frontul nevăzut al destinului după fiecare înfrângere trăim convinşi că moartea este singura certitudine şi alinare ne adunăm sentimentele rănite şi le tratăm cu uitare le ascundem într-un loc unde numai visele pot pătrunde orice înfrângere este consecinţa încrederii oarbe în instinct întotdeauna să laşi tranşee prin care să te retragi atunci când celălalt se înarmează cu scuturi şi cuvinte de acelaşi calibru în timp ce tu scuturi petale din flori un naiv care crede că paradisul înseamnă pace şi armonie eu îţi spun că paradisul este un câmp de bătălie în care trebuie să câştigi mereu cu mâinile goale iar când celălalt te pune la zid să-l ierţi şi să-l laşi să tragă să-i zâmbeşti şi poate gloanţele vor trece pe lângă inimă

De dorul său acesta-i omul, pradă de război, pe care boala pune stăpânire; o rană vie creşte-n trupul gol, o canceroasă dragoste de glie. şi oare cine mă leagănă pe mine? copil bătrân ce-i primenit să doarmă cu braţe strânse în cazarmă şi crucea peste umeri de poet, să-mi fie veşnic epolet, căci am murit la datorie, iubindu-mi muza şi-am fost ucis mereu cu sânge rece, de dorul său nici Dumnezeu nu trece, de dorul său răsar şi macii pe câmpie.

La Ceruri cum putem să mai murim când suntem deja morţi pe dinăuntru?

cum putem să mai trăim când nu mai ştim cum se trăieşte?

cum putem să mai iubim când nu ne mai iubeşte nimeni?

ne întrebăm, acesta-i pasul înainte şi ne mirăm că pasul are urmă de ce în urma noastră totul e adânc şi-n faţă-ne doar groapa e adâncă?

O ocolim şi ne-nşelăm destinul dar până când vom merge strâmb pe drumul strâmb pe drumul drept doar gândul şi cu frică şi uneori doar visul ne ridică în pas cadent cu stângul înainte

Voi fi mereu de partea ta voi fi mereu de partea ta şi de cealaltă parte doar prizonier al lumii să împărţim acelaşi trup între lumină şi-asfinţit iubito, să te iubesc cum nu te-am mai iubit pe înserate când vom deschide cartea de bucate să ne citim în palme cuvintele să ne foşnească să ne şoptească umbrele se vor iubi şi ele să-ţi curgă lacrimi vinul de Fetească şi să te gust din toate cele…

de vom dormi sub Luna plină iubito, ne vom trezi plini de lumină cu zâmbetul precum răsare-n colţul gurii îţi voi gusta şi buzele şi nurii voi fi mereu de partea ta şi de cealaltă parte vor arde-n şemineu cărbunii te voi privi când flăcări îţi vor dansa pe piele mă voi gândi din nou la toate cele…

voi fi mereu de partea ta şi de cealaltă parte ne vor chema străbunii să împărţim aceeaşi lume şi cu ei şi morţi să fim şi vii şi dumnezei

Cum să cucereşti o femeie
Fii sinceră
Ştiu că-n spatele surâsului tău
Se-ascunde o întreagă echipă de experţi
În relaţii cu publicul
O serie de avocaţi
Şi contabili
Nu sunt crema ta epilatoare
Sau pasta de dinţi care-ţi albeşte smalţul
Şi nici oglinda privirilor narcisiste
Din muzeul statuilor de ceară
Sute de curioşi
Rămaşi cu gura căscată
Ca la o expoziţie de nuduri
Reprezint ultima specie de romantic
Pe cale de dispariţie

Pe care te încearcă un sentiment în fiecare seară
În parcul cu platani
Repetiţie pentru scenele când vei căuta sponsori
Pentru restul vieţii
În barul de la colţ de stradă
Sau la un interviu într-o decapotabilă
Pe malul mării
Îţi place dragostea lichidă
La fel ca sudoarea în care toţi îndrăgostiţii
Aruncă monede
Să li se-ndeplinească dorinţe
Care mai de care…
Până pe mai târziu
Este mai bine să mă urăşti acum
Iubito

Cameleonul iubirii am renunţat la mărginitul Eu nemărginindu-mă-n tine… culoarea pielii se schimbă la fiecare adiere de vânt femeie de aer cu bluza descheiată la nasturi mi-e poftă de fluturii tăi din stomac scot limba şi încep să vânez dragostea îmi va ţine de foame uneori sunt o umbră în bătaia soarelui cioplitor în lumină schingiuitor de-ntuneric alteori o frunză ce stă nefericită la pândă pe trunchiul unui copac adoptiv azi toţi fluturii sunt amirali văd mai bine foamea din noi şi ne ocolesc nu vor să fie amintiri într-un insectar

Câte lacrimi…

Câte lacrimi se adună pe o pânză de păianjen Câte stele căzătoare pe o boltă palatină Câte nopţi cu strungăreaţă Câte vise inutile Câte zile…

Câte lacrimi se preling pe un fir de păpădie Câte zâmbete se-ascund într-un răsărit de soare Câte curcubeie terne Câte umbre infertile Câte zile…

Câte lacrimi se adună într-o mare mult prea mică Câte valuri se sugrumă pe nisipul prea fierbinte Câte umbre-aşteaptă paşii Câte file după file Câte zile…

Baba-oarba bruma bătrâneţii nu-ndoaie copacii cum îndoaie omul până la pământ însă-i taie fierul şi pe ei săracii când le vine vremea să intre-n mormânt dalta bătrâneţii nu cioplește-n piatră cum cioplește-n omul tânăr şi frumos pântecul de stâncă va fi loc de vatră

pentru oseminte fără de folos umbra bătrâneţii nu cunoaşte nume dar le recunoaşte după calendar zile după zile în întreaga lume joacă baba-oarba şi dă moartea-n dar

Poemul muştei perechea asta de chiloţi pe care o porţi doar tu dar de care alţii au tras mereu cu dinţii până când la un moment dat unii mai lacomi au reuşit să te dezbrace neştiind de fapt că tu doar tu i-ai lăsat să te descheie la fermoar din generozitate sufletească perechea asta de chiloţi pe care o simţi doar tu şi la care toţi nesimţiţii vor să aibă consimţământ să tragă-n tine cu armele lor inofensive dar folositoare ţie drept creanţă perechea asta de chiloţi pe care o coşi doar tu după ce alţii au reuşit să o găurească cu gândurile lor perverse de sfredelit visuri şi speranţe fără să bănuiască cât de mixer sunt pulpele tale eu le-aş spune sinapse perechea asta de chiloţi pe care o ascunzi doar tu în timp ce toţi ceilalţi vor să se mândrească (mânjească)

cu ea şi pe dos şi pe faţă până se va rupe de tot şi se va face zdrenţe în final toţi vor zice ce eşti – o zdreanţă şi vor rămâne franjuri şi-apoi un petec o iluzie doar un fum va rămâne acolo unde toţi vor să cârpească sentimente perechea asta de chiloţi pe care o speli doar tu în timp ce muştele din jurul tău se întreabă de ce s-au născut într-o lume aşa de rahat şi tu eşti aşa de pură aşa de poezie

M-am născut pe stradă atâţia bărbaţi şi-au aprins ţigările singura mea avuţie scrumiera în care strângeam chiştocuri aruncate pe stradă de fiecare dată fluturi striviţi diafragm nu-mi trecea nimic prin cap decât un gând fugar ca un tren fără oprire toţi mă iubeau la gară un sărut şi fluturam din batistă atâţia bărbaţi m-au scuipat m-au înjurat mi-au arătat degetul cu toate că le-am adus pentru o clipă fericirea eu nu am voie să trăiesc trebuie să rămân o zdreanţă în bătaia vântului în bătaia de joc a tuturor oamenilor serioşi ce s-au născut de bunăvoie în propria casă atâţia bărbaţi mi-au arestat mângâierile mi-au aplicat o corecţie severă în conformitate cu legea lor marţială articulau tot felul de cuvinte ascuţite ordine care mi se înfigeau în carne nu mai spuneam nimic îmi era frică să nu mă trimită cu pluta departe pe un râu Pantharei am piele de noapte atâţia bărbaţi trăgeau să mă jupoaie până se va face ziuă şi apoi să mă întrebe dacă sunt singură la părinţi dacă am unde locui cui îi păsa că doream să mă spăl pe dinţi să nu mai simt gustul amar de viaţă îmi este foame şi-mi vine să-mi mănânc unghiile

Vrei să găseşti poezia?

versul cu rimă sau alb, ce mai contează române, tot ce-i scris cu trăire, tot poezie rămâne, suflet, curaj, izbăvire, ultimul zbor către cer, dor, regăsire, iubire şi mai presus un mister.

vrei să găseşti poezia? strig-o tare pe nume, bate neobosită într-o cămară anume, dă cu pumnul în coaste şi năvăleşte prin vine, nu întreba poezia unde-i şade mai bine.

las-o să-ţi fie stăpână, tu ascultă-i doar glasul, te va-nvăţa cu răbdare cum să ţii cu ea pasul, vrei să cunoşti şi cuvântul care te face poet? nu căuta-n manuale cel mai frumos epitet.

scrie pe pagina albă ceea ce simţi şi ce vrei, spune-ţi cu drag rugăciunea, chiar şi în groapa cu lei, lasă-ţi iubirea să plece şi nu privi cu necaz, tot ce ai dat te va face mai fericit şi cu haz.

versul cu rimă sau alb, ce mai contează române, chiar şi pe lumea cealaltă, tot poet vei rămâne, scrie cu lacrimi şi sânge şi vei compune mereu viaţa din simple cuvinte, cum le-a lăsat Dumnezeu.

Întinderi abisale aştept să prindă formă… iubirea mea diformă conturul unei şoapte pierdută-n miez de noapte nimicul are suflet şi braţe şi picioare nimicul te goleşte şi golul tot te doare nimicul nu cuvântă el doar imită totul prezenţa unei umbre mă face mai lumină şi ploaia la fereastră căzută în surdină memoria privirii ce zbănţuie în vise şi limba unei ore cu acele precise acesta e nimicul aş scrie despre moarte dar totu-i mort în jur nimic nu mă atrage şi fără de contur e gloria secundei se duce într-o lume cu limba pământie şi suflet de cărbune şi păsările nopţii lucind în spuza lunii ucisă de-ntuneric arzând cu dor mocnit un soare adormit visând la răsărituri în braţele furtunii şi muguri de zăpadă albind poteca firii în care tot îmi caut nimicul nimicit de gândurile bune şi spinii ce-i iubeam dulceaţă trandafirii obrajii tăi de fată pierdută dintr-odată aş scrie despre viaţă dar nu mai am putere să rup din mine versuri sunt putrezit de lacrimi aş vrea să fie-un trăsnet iubirea mea focoasă şi tunetul să urle sub talpa mea mizeră să-mi crească plete-albastre să ne topim în mare o stea căzută-n ape şi-un prinţ ucis călare visând la abisale întinderile negre cu litere de-o şchioapă şi suflete pereche

Certificat de divorţ totul se repetă mă plictisesc şi când dorm îmi strangulez visele cu nod de cravată fantomele trecutului atârnă-n cuier ar trebui să fie fără pată la curăţătorie de lacrimi cu voi ziua de mâine nu mai trebuie să fie geloasă pe ziua de ieri adevărul este că am

talent la inventat lucruri nefolositoare îmi complic viaţa mii de cuvinte pentru a-ţi spune te iubesc la o cafea negociez suflete întreb un înger travestit în nevastă călător clandestin între Cer şi Pământ cât mă costă să fiu toţi bărbaţii pe care-i doreşte pe care-i atinge pe care se prelinge cu atâta francheţe oricum la şcoala vieţii am mai obţinut o diplomă când mi se face dor o să privesc numele tău şi am să plâng cât ar clipi din ochi pereţii

O doamnă o casă construită de-un pictor fără casă iubirea regăsită de un poet în versuri femeia făurită cu dalta şi ciocanul o doamnă-mi calcă pragul şi o sfinţesc cu banul o masă fără scaun şi-un zid fără fereastră genunchii se îndoaie şi-mi sprijină bărbia ne întâlnim în vise cu-atingeri interzise o doamnă-mi calcă pragul şi o iubesc cu sila o viaţă fără moarte şi-o moarte fără viaţă fantome pudibunde ce-mi zgârie retina un bec sugrumă ziua cu siguranţa arsă o doamnă-mi calcă pragul şi o confund cu prima

Adam şi Eva

Pierdut printre planete moarte Visa la un stăpân abstract în trupul părintesc să-l poarte Teluric, viguros, compact

De coada unei reci comete. Se suspendă eternul vid Privit de oameni prin lunete Trezi un zâmbet insipid

Adam descoperi femeia şi trupul său neprihănit Transmise pulsatil bătaia în *grota* mea, bine-ai venit!

Eva elogia bărbatul cum se-nălţa până la soare şi îşi primi certificatul o damă cu două picioare

Poemul porcului bunicul omora porcul plângeam dar ştiam că porcul îmi va ţine de foame cu o seară înainte porcul îşi făcea cruce cu copita un porc credincios se ruga dumnezeului său porc doamne iartă-mi păcatele am mâncat ca un porc m-am purtat ca un porc am trăit murdar ca un porc am făcut totul albie de porci dacă se poate doamne aş vrea ca pe lumea cealaltă să fiu Om

Lupoaica te-ntâlnesc când vine-o vreme, inima o simt cum geme, am să mor încet, cum nimeni n-a murit, tremurător; încleştare, nicio clipă, doar de lacrimi fac risipă, te iubesc, cu ce ardoare, mai ca-n luna lui cuptor; printre gânduri se-nfiripă o-ntrebare, de-am să mor, moartă mă vei ţine-n braţe, să mă-nveţi din nou să zbor? am să zbor doar cu o aripă, cu cealaltă-am să cobor.

mă închin la umbre noaptea, noaptea-n cuibul acvilin, şi adorm încet, cum nimeni n-a dormit, şuierător; amintire, un destin, în pământ

se scurge lin curcubeul şi suspin; din senin, tulburător, lacrimi stinse, de rubin; Luna o să-mi ia cu mâna, febra rece şi de dor am să te visez lupoaică în ţinutul lupilor.

Linişte claustrofobă

Îmi poţi auzi dragostea? Este atât de periculoasă…

Ascultă sufletul cum vibrează

Ce zbucium furtună liniştea mea

Ce gânduri ascunde această iubire maladivă

Vreau să te strâng în braţe nedefinită de singurătate

Tu fato de ce nu mi-ai spus că ai forma vântului Urăsc clepsidrele în care timpul se zbate Din toate încheieturile roase De umbre

Ce sentiment obscur Migrează spre visurile cambrate De suflul greu al zidurilor reci Ce linişte claustrofobă Mă sugrumă

Mă îmbăt cu lacrimi amare Plânsul meu în acest deşert de cuvinte Oază de tristeţe în care îţi admiri chipul Fără să-ţi fie sete

Îmi poţi simţi dragostea? Este atât de periculoasă…

Priveşte palmele astea bătătorite

Drumuri de piatră filosofală între viaţă şi moarte

Atinge-le dar lasă-mi degetele iubirea să-mi poarte

Să exploreze tărâmul virgin al şoaptelor nedesluşite

În noapte pe o pagină frigidă

Să violez intimitatea nopţii cu o lumânare

Şi să mă sting orgasmic

Şi iubesc o femeie

Doamne, am jelit prin poeme Doar pe suflet le-am scrijelit şi iubesc o femeie Dansăm împreună Hora acelor de ceasornic într-un astâmpăr cumplit

Doamne, m-ai călit prin cuvinte Doar pe frunte mi-ai iscălit şi iubesc o femeie Plămădită din şoapte sunt condamnat la furtună într-un loc liniştit

Doamne, sunt leit cu o umbră Doar am chipul tău poleit şi iubesc o femeie Dincolo de poarta sărutului Ni se amestecă sângele într-un vis de granit

Vis cu purici încă mă îmbată mireasma ta pe nesfârşita alee prinsă de coama vântului te iei la întrecere cu norii copacii se dezbracă de frunze şi fac dragoste sălcii lângă tine liniştea turbează închizi ochii se aprind lumânările năduşesc icoane se-nfioară pereţii ploaia aplaudă

la fereastră încă îţi scuturi din părul tău cârlionţ azalee nenăscute dorinţe tăinuiesc într-un zâmbet te sărut la colţul gurii petale sunt buzele tale orice atingere este o pildă despre iubire boboci înfloresc pe cămaşa de noapte încă te iubesc de parcă nu te-aş fi iubit niciodată îmi revin amintiri din altă viaţă mă întreb de ce timpul îţi face mătănii iar eu îmbătrânesc dansând cu fantome încă rătăcesc căutându-te pe nesfârşita alee într-un vis cu purici îmi dau palme şi prind alte posturi străine noctambul pe nesfârşita Cale Lactee

Harta viselor urăsc să mă rătăcesc pe harta viselor departe de al meu ideal trăiesc în lumea culiselor privind boreal către cortina uciselor gânduri aş vrea să îmi fie viaţa peliculă dar îmi aşterne privirea sufletul meu caniculă îşi găseşte menirea într-o particulă lacrimă stea urăsc să mă rătăcesc pe harta viselor departe de al meu ideal zidit în ziua promiselor cetăţi de carnal proscriselor drumuri pline de praful astral

Eterna iubire

Când noaptea se lasă vărsând călimara şi Luna beţivă se îneacă în baltă Armate tăcute se scurg pe papirus Din palma crestată de-a timpului daltă Alunecă palid bătrână privirea Lăsând deznădejdea să crească năvalnic în strofe maligne preabunele gânduri în prag de neştire topesc lumânarea Un ultim poet ce flacăra-şi stinge

Un tremur cuprinde întreaga suflare Viteji şchiopătând se pierd în morminte şi trupul e hrana pământului – umbra Umbrită de spaima ultimei zile o urmă în urma ultimei urme Un vis şi-o speranţă şi-un cânt – regăsire când noaptea se lasă vărsând călimara Din palma crestată osândă a vremii. Se scurge nebună eterna iubire

Şi liniştea urlă mi-e goală cămara Aici şi lumina e neagră şi rece Pereţii trosnesc şi oase sugrumă Sub greaua durere umplută cu humă când noaptea se lasă vărsând călimara o floare răsare vestind primăvara şi tânăra doamnă cu drag mă petrece Citindu-mi din cartea cuvintelor strune Mai spune iubito – mai spune – mai spune

Dulceaţă de gutui

Spune-mi cu ce cuvinte să te hrănesc la micul dejun întins pe pâinea arsă de dragoste magiun Sorbindu-mă fierbinte romaniţă Guriţă cu guriţă

Sau poate doreşti cafea cu lapte şi sâmburi amărui Topindu-mă pe limba ta dulceaţă de gutui în fiecare dimineaţă între buze o picătură rămasă îmi spui că mă iubeşti şi mă inviţi la masă

Spune-mi cu ce cuvinte să te hrănesc la prânz sau la cină sunt frunza ta vin de butuc prind rădăcină Șerbet de trandafiri te înroșești frumoasa mea domniță și îți sărut obrajii gropiță cu gropiță

Spune-mi cu ce cuvinte să te satur cu ce cuvinte să-mi rămână măcar un dram de viață și de minte Spune-mi cu ce cuvinte să te satur de cuvinte în lipsa mea duios să te alinte

Femeia de aer

Pământul deschide ochiul de sare

Marea strânge nisipul sub tălpi

Cu valuri își smulge din piele

Șopârla albastră

Safirele scoici

Și solzi de sirenă

Le-aruncă departe să fie alese

Șirag de săruturi ascultă ecoul iubitei

Neînțelese

Te doare și strângi la piept răsăritul Iubește învață privește și plângi Secundele trec aștepți eșafodul Sicriul și șchiop un pas îngropat în pământ Calapodul

Rămâne călcâiul iubirea săgeată și dorul Pătrunde adânc în orbite Sub tălpile mării se strânge nisipul și marea e neagră și negru veșmântul Ecoul iubite ascultă ecoul Deschide-ți mormântul Cuvânt necuvântul Femeii de aer

Hoț de buzunare

Dacă aș putea să te ascund în palmă Sau într-un buzunar la piept N-aș mai rămâne niciodată corigent la capitolul dragoste

Nu mai trage cu ochiul îmi vei săgeta inima Aștept să visezi frumos Te voi săruta pe furiș

Încerc să rănesc timpul cu lacrimi oarbe să nu mai fie mare Hoț de buzunare

Nu-ți mai arunca vorbele Vei rămâne pustie Lasă-mă să-ți ascult Izvorul tăcerii

Tu nu știi că te iubesc cu avioane de hârtie Nu-ți mai roade unghiile îți cresc aripi

Ion și Ioana au fost odată ca niciodată doi ioni împovărați de iubire staționau fiecare pe orbita lumească ei știau unul de altul și încercau să sfideze teoria relativității se întâlneau în vise își descărcau sufletele împărțeau trupuri și stări centrul de greutate era în inima lor

totul se-nvârtea cu ei şi pământul planetele universul erau compromise iubirea lor nu se putea cuantifica pluteau deasupra legilor scrise şi nescrise care guvernează omul atomul moleculele şi globulele roşii care demonstrează că nu totul se mişcă după cum vrea Brown sau Galilei cu luneta sa studiind orgasmul

Soarelui în pântecul eclipsat al Lunii au fost odată doi ioni divini care-şi uneau sferele într-un şirag de săruturi strălucitoare o nouă istorie a facerii lumii explozia luminii crepusculare

Adam şi Eva – Ion şi Ioana întorcându-se la originile primului descântec la început a fost neînceputul nemurirea care a prins forma celui fiu în pântecul morţii şi al vieţii femeia au fost odată doi ioni care se iubeau în toate culorile curcubeului lacrimile pictorului celest străfulgerau amintiri despre iubirea care naşte geniul zeul care descoperă că adevăratul geniu zeiţă e femeia au fost odată ca niciodată şi sunt doi ioni care staţionează pe orbita lumească îmbrăţişează amândoi distanţa care-i desparte un drum spre niciunde

Ah, Ioano!

ah, şi ce pomeţi, sinceri şi glumeţi, ah, şi ce mai frunte, fără să se-ncrunte, ah, şi ce şuviţe, împleteşti codiţe, ah, şi ce mai ochi, ptiu, să nu-i deochi! ah, şi ce mai buze, or să mă refuze? ah, a naibii limbă, cum ţi se mai plimbă, ah, şi ce năsuc, de-l privesc năuc, ah, şi ce bărbie, cum îmi place mie, ah, m-am hotărât să-ţi cobor pe gât, ah, şi sânii tăi, plini de vânătăi, ah, şi ce buric, fără şiretlic, ah, şi ce mai spate, de-o să am păcate, ah, şi ce mai braţe or să mă înhaţe, ah, şi ce mai palme cu atingeri calme, ah, şi ce picioare, inima mă doare, ah, şi ce mai şolduri, îmi stârnesc imbolduri, ah, şi ce genunchi, flori să-ţi dau mănunchi, poate-ţi prind o gleznă când se face beznă…

Femeia-vărsător priveşte-mă cu ochii lipsiţi de-ngrijorare şi spune-mi doar cuvinte de dragoste şi dor, când vei pleca departe îţi voi trimite-o floare şi-n plic o sărutare, femeie-vărsător.

nu vreau ca toată lumea să ştie de vei plânge, priveşte doar oglinda la tine-n dormitor, tu scrie-mi despre viaţă cu patimă şi sânge şi îţi voi fi aproape, prin vise călător.

cândva ne vom atinge şi vom clădi iubirea, coloană infinită cu palmele pe cer şi vom culege stele să le simţim zvâcnirea când inimile noastre nu vor avea reper.

Te-am dorit

Te-am dorit dintotdeauna, Te-am dorit la pieptul meu, Tu să fii a

mea iubită, Eu să fiu al tău, mereu.

Eşti cu mine pretutindeni, Chiar şi-n visul cel adânc. Te doresc aşa cum nimeni Te doreşte pe pământ.

Fii cu mine nimfă blondă.

Să-ţi văd chipul surâzând.

Să-mi plimb palma mea prin păru-ţi

Perlele să ţi le strâng.

Să te-alerg pe malul mării, Să-ţi spun şoapte dulci de-amor şi în clipa sărutării să sfidăm natura-n zbor…

Ithaca bărbatul rătăcit prin vise o mare de cuvinte interzise gândurile – sirene mute în valurile nopţii sunt pierdute dorinţele îi sunt umile femeia coase şi descoase zile aşteaptă să îi calce pragul un cavaler cu braţ de lemn – toiagul şi într-o strângere de mână clepsidra se întoarce pe o rână măcar în trista regăsire timpul să nu mai treacă în neştire

Nopţi albe vom face dragoste în rime îmbrăţişate încrucişate până când toate nopţile vor fi albe

Plâng corzile femeii-liră stau şi gândesc cum pot să fiu fără să fiu atras de tine? să-ţi scriu? să te privesc? să-ţi cânt? şi până când?

plâng corzile femeii-liră şi plâng şi eu o lacrimă se scurge în pământ pot fi doar vântul ce iubeşte necuvântător pot fi doar ceea ce nu poate fi mai greu de-atât un nor plutind între miracol şi deznodământ închipuirea unui trist artist ce mi te ţine-n braţe rugându-se la zeul crud să nu mai fie un Orfeu şi tu să nu mai fi un fum Euridice închipuirea unui sfânt rugându-se la Dumnezeu să fie Om să te iubească şi să îţi moară molcom la picioare plâng corzile femeii-liră şi mă doare de fiecare dată plâng şi eu între pământ şi cer destinul nostru curcubeu

Sărut de porţelan cum zbori peste ocean, tu, pasăre măiastră, în fiecare an – la mine la fereastră, îmi cânţi o melodie – a propriului destin şi vântul iar adie prin florile de in

tu aripa-ţi întinde deasupra frunţii mele, căci stelele-s murinde pe cerul plin de stele, tu, pasăre măiastră, cum zbori peste ocean, la mine la fereastră – sărut de porţelan.

mai este loc de-o strofă şi-un an pe calendar, dar curge sânge-n cofă şi-mi beau al meu amar şi scriu cum se trăieşte cu propriul meu destin, când firul îmi urzeşte prin florile de in

Meşterul cancan întreaga lume unelteşte pe la spate îmi înnoadă

mâinile într-un nod gordian nu mai contează dacă am sau nu dreptate iubiţi-mă călare ca pe un breaz troian în viaţă important este să ai de toate să se adune multe în fiecare an să faci colecţie de jucării stricate şi tot în moarte s-aluneci pe un tobogan trăieşti singur înconjurat de libertate iubeşti nespus jungla omului contemporan ce te mai miri că multe lucruri sunt ciudate ai construit o lume ca meşterul cancan

Lui Eminescu ne priveam amândoi într-un lac de cleştar, sălciile suspinau la maluri, aş mai plânge din nou dar ar fi în zadar, te-am pierdut printre ani – printre valuri.

ne odihneam regăsiţi sub teiul bătrân, din flori îţi împleteam o cunună, flori muritoare – nemuritoare rămân sus pe cer – şi Luceafăr şi Lună.

lacrimi se alunecă şuvoi pe obraz, amintindu-mi de întâiul sărut, inima freamătă de atâta necaz, noi te-am pierdut, te-am pierdut, te-am pierdut.

Poetul sufletelor triste

Sunt eu poet al sufletelor triste, jertfă îmi este versul sângerând, pe-altarul clipelor nepreţuite, la pieptul tău aş vrea din nou să plâng.

Sunt un izvor secat de neputinţă, al contemplării veşnic autor, prin poezii de dor îmi fac zapise între prezent, trecut şi viitor.

Sunt un sihastru-al zilelor rămase, destin îmi este moartea aşteptând, pe un tărâm de zâmbete umbrite doar amintiri deşarte pot să strâng.

Sunt gârbovit de timpul fără milă, încet îmi târâi paşii spre sicriu, prin cimitir de cruci adânc zidite te regăsesc iubito într-un târziu…

Moartea, muza vieţii mele

Luna palidă pe cer, mă-nspăimântă şi nu-i cer să coboare printre ramuri şi să fie doar o boare, lasă frica mult deoparte şi te-nvăluie cu umbra, îţi sărut şi sânii goi, eu şi tu şi amândoi.

Moartea crâncenă pe deal, călăreşte-un negru cal, îşi saltă coasa spre Lună, să adormi în semilună, lasă frica mult deoparte şi te-nvăluie cu frigul şi şopteşte-mi vorbe dulci, eu şi tu ca şi atunci.

Muza, mută ca şi Luna, îmi dezlănţuie furtuna, o nălucă-mi taie calea şi mă podideşte plânsul şi las clipele să treacă, cine o să mă-nţeleagă când voi scrie despre Moarte, ea e Muza de departe.

Adio, nemurire

Privesc pe întuneric cum flacăra se stinge, Adio tristă viaţă, să

ne murim cu bine, Dar văduva cea neagră se pare că nu vine, La poartă-mi bate iarna cu patimă şi ninge.

Privesc în depărtare, se troienesc speranţe, Adio nemurire, e ocupat mormântul, Voi rătăci prin viaţă, să-mi regăsesc cuvântul şi să-mi clădesc poemul întâiei cutezanţe.

Privesc în mine însumi cum sufletul se zbate, Adio izbăvire, sunt blestemat de soartă şi soră mi-este iarna înfăţişată-n poartă, în casă intră frigul şi-l recunosc drept frate.

Un oarecare prea încremenit de timpul ce s-a scurs fără-ncetare, oare voi avea puterea să ajung la tine, oare?

suferind o viaţă-ntreagă, trup pe-un caldarâm de oase, şi purtând amărăciunea pe cărări misterioase, am decis s-aleg speranţa, tu, speranţa vieţii mele, oare cine ştie drumul, trecătoare printre stele?

oare cine ştie visul din ce lume se iveşte? eu te aflu-ntr-o icoană, mă iubeşti dumnezeieşte…

prea încremenit de timpul ce s-a scurs fără-ncetare, fiara îşi înfige gheara şi mă doare şi mai tare.

suferind o viaţă-ntreagă, o confund cu fericirea… oare cine ştie leacul care-mi vindecă iubirea?

Întrebări fără răspunsuri, sunt doar vorbe trecătoare şi vor trece anotimpuri să rămân un oarecare…

Taxa pe celebritate ai luat totul cu tine să fii sigur că îţi va ţine de cald în urma ta rămân doar cuvinte şi factura pentru întreţinere pe care ceilalţi o plătesc cu vârf şi îndesat la cimitirul vesel ai lăsat moştenire sufletul bântuit de amprente incizia dragostei în unitate de timp corpul are certificat de garanţie prescris

„Viaţa este o comedie cu urmări tragice”.

aşa că mai bine să luăm lucrurile în serios să ne plătim taxa pentru intrarea în paradis să ne prăpădim de râs ha

Pietre de hotar

Ţi-e dor şi dacă te întorci – dispar Eu sunt sortit ca pe acest pământ să te rănesc şi să nu ai habar când sunt purtat pe buze şi cuvânt

Ţi-e dor şi dacă te întorci – presar Nisipul urmei tale pe mormânt şi voi cinsti cu viaţa un pahar Fără să sper şi fără să mai cânt

Ţi-e dor şi dacă te întorci – tresar Noi ne-am promis cu sânge – jurământ că ne vom pune pietre de hotar şi-or să ne fie florile veşmânt

Îmi port îngerul pe umăr am o presimţire – sumbră corpul se va

face umbră pasul va rămâne urmă dumnezeu mă strânge-n turmă am o presimţire – vagă noaptea câinii îşi dezleagă rănile nule nu le mai număr îmi port îngerul pe umăr am o neagră – presimţire ca o tristă despărţire vorba îmi devine şoaptă cobor treaptă după treaptă…

am o presimţire – una moartea îmi va strânge mâna să-mi arate lumea mare cu şireturi la picioare am o presimţire – alta mă vor preţui cu dalta şi-mi vor dezveli portretul astăzi s-a născut poetul

Cu faţa la zidul pleoapelor mele te iubesc ecoul mi se striveşte de cochilie inima se zbate între pereţii căptuşiţi cu amprente vrea să fie liberă să-i crească aripi să doarmă în cuibul sânilor tăi îngeresc plouă cu visuri astrale noaptea cerşetoare cu mâinile penumbre de cu ziuă mă cheamă dezleg misterul ierbii cum creşte ochii încet mi se-nchid îmi tatuez sângele pe fiecare celulă chipul tău sferic mi se coagulează într-un infarct până şi coarnele melcilor sunt mai înalte decât fruntea mea pe care Soarele o calcă în picioare

When the memory sticks…

bit day the sun is rising straight în faţa ochilor mei *power on* viaţa *is a memory stick în my pocket*

I'm sick my treatment is the electrical bâte say hello, *say stand by*, *say good bye bit night* soarele apune *straight în front of my eyes turn off the light hibernation reincarnation* viaţa *is a conne*ction *between illusion and reality scanning is complete feelings between peace and fight*

I must repair this bad sector when the memory died bit day, *bit night*

Disconnect şi dacă pică serverul mai sunt poet?

şi dacă pică brusc internetul în toată lumea cine va mai auzi de mine?

mi-ar plăcea să se dea o lege prin care să se interzică poezia în locurile publice să te duci în locurile special amenajate cu un creion şi o foaie de hârtie să scrii numai pentru tine ca şi când poezia ta ar fi un inel de logodnă sau o promisiune de iubire mi-am rănit sufletul pe hârtie într-o baltă de cuvinte tu îi spui clişeu deşeu sau pur şi simplu vorbărie în timp ce poezia este o trecere de pietoni între viaţă şi moarte sau un mistreţ fugărit de alice într-o pădure virgină ceea ce scriu nu-i o simplă îndeletnicire ci o dedicaţie pentru Dumnezeu care uneori îţi pune palma pe frunte femeie chiar dacă viaţa înseamnă un spital în care oamenii te tratează cu pastile de sictir în timp ce moartea

inventariază suflete dacă ar pica internetul aş merge cu picioarele goale prin ţărână să simt trupul rece al înaintaşilor mei sau m-aş tunde zero să nu-şi dea nimeni seama cât de frumos ninge aş renunţa la această vorbărie şi ţi-aş trage un şut acolo unde te doare cel mai tare să-ţi arăt cât de mult te iubesc m-am născut pe Google toată lumea ştie şi tot caut, tot caut locul în care să mă spovedesc

The page cannot be displayed

Mă simt ca acasă în faţa unei ferestre Vedere cu faţa la tine Timpul trece fără să-mi pese

Câteodată mă rog la Dumnezeu şi primesc email cu locurile în care pot descoperi Fericirea

Tot ce-a mai rămas între noi Este spaţiul acesta infinit world wide web vinoacasă.com

Sentiment accesibil m-am născut pe Google şi voi muri în inima lumii m-aţi căutat peste tot şi eram pretutindeni în adâncul fiinţei în esenţa lemnului crucii bineînţeles drumul cel mai scurt este cel mai dureros un pumnal înfipt între coaste răstignirea adevărului absolut nu aştepta cuvinte care să-ţi aline suferinţa să te poarte pe valuri nu aştepta atingerea mea drept mântuire târâie-ţi paşii pe dealul Golgotei de bunăvoie şi nesilit de nimeni lasă credinţa să te doboare şi vei afla nemurirea m-am născut pe Google şi am învăţat să merg cu privirea prin casele oamenilor trăim la distanţă ne iubim la distanţă şi când ne apropiem uităm cine suntem m-am născut pe Google pe înţelesul tuturor aveţi la îndemână un sentiment accesibil nu-i daţi cu piciorul să nu vă faceţi că plouă ochii mei sunt albaştri şi se-nchid din senin

Avem nevoie?

avem nevoie de cuvinte atunci când spunem rugăciunea? vrem Dumnezeu să ne alinte dacă-l cinstim cu plecăciunea avem nevoie de durere? până la sânge de adâncă? în viaţa asta răul piere numai în sufletul de stâncă avem nevoie de credinţă? cine mai crede în iubire? iubirea noastră-i o sentinţă ce o primim la despărţire avem nevoie de iertare? regretele sunt prea tardive de fiecare dată doare şi vom găsi alte motive avem nevoie să fim oameni sau vom rămâne doar primate? nici nu mai ştii cu cine semeni iubirea-n cartea de bucate avem nevoie de minciună pentru a trăi într-o idilă? atunci când fulgeră şi tună ne vom trata cu o pastilă avem nevoie de iluzii în drumul scurt spre nemurire? hai să ne facem toţi perfuzii să fim drogaţi cu fericire!

avem nevoie de cuvinte pe crucile din cimitire? poate ne vom

aduce-aminte când moartea ne va da de ştire
…şi ne iubi-vom în tăcere

CUPRINS

Peştişorul de aur (Cuvânt înainte) 7
Picătura (Amintiri despre mine) 9

M-am născut pe Google 13
Download 14
Dicţionarul suferinţei 15
Născut pentru a fi liber 16
Unde eşti? 17
Am bătut la poartă 18
Bate vântul, mi-este frig şi tuşesc 19
Cealaltă faţă a depresiei 20
Defileul dracilor 21
Tu, Sfinte Laurenţiu 22
Negru sacerdot 23
Lacrimi de zefir 24
Nu îmi este frică 25
Apăs pe trăgaci 26
Alabastru 27
Zeii sunt de humă 28
Delir cu tremurături poetice 29
Comment ça va? 30
Degetele mele pianotează uşor la fereastră 31
Afară ninge rar 32
Deschide ochii larg 33
Vorbe 34
În raiul acesta paşte o vacă 35
Dormeau părinţii tăi în sicriu 36
Boala 37
Hieratic 38
Flori de cireş iernatic 39
De la o vreme port ochelari 40
De la o vreme vorbesc singur 42

Facerea lumii 44
Şarpele de aer 46
Profeţia omului-fluture 47
Conspiraţia îngerilor 48
Tunelul morţii 50
Frontul suferinţelor 51
Equinox 52
Naugrafiu în sticla de bere 53
Sunt clona umbrei mele 54
Negociatorul de vise 56
Labirint 57
Pe vârfuri 58
Lăsaţi-mă să-mi termin poezia 60
Ochi pentru ochi, viaţă pentru moarte 61
Rugăciunea unui fachir 62
Iubiri off-line 63
Delete 64
Virtual 65
Iubire bestială 66
Jack Spintecătorul 67
Phantom limb 68
Timpul se măsoară la oră 70
Poemul pixului 71
La doi paşi 72
Trage cu putere de marginea lumii 73
Aripi de peşti 74
Pot să?… 75
Sado-masochism poetic 76
Eutanasia îngerului meu 78
…Doamne 80
Moartea 81
Cea mai veche meserie din lume 82
În inima oraşului 83

Preistorii 84
O stare de vid 85
Scrisoare 86
Iubirea dăunează grav sănătăţii 87
Întoarcerea soldatului John 88
De dorul său 89
142

La Ceruri 90
Voi fi mereu de partea ta 91
Cum să cucereşti o femeie 92
Cameleonul iubirii 93
Câte lacrimi… 94
Baba-oarba 95
Poemul muştei 96
M-am născut pe stradă 98
Vrei să găseşti poezia? 99
Întinderi abisale 100
Certificat de divorţ 101
O doamnă 102
Adam şi Eva 103
Poemul porcului 104
Lupoaica 105
Linişte claustrofobă 106
Şi iubesc o femeie 107
Vis cu purici 108
Harta viselor 109
Eterna iubire 110
Dulceaţă de gutui 111
Femeia de aer 112
Hoţ de buzunare 113
Ion şi Ioana 114
Ah, Ioano! 116
Femeia-vărsător 118
Te-am dorit 119
Ithaca 120
Nopţi albe 121
Plâng corzile femeii-liră 122

Sărut de porţelan 123
Meşterul cancan 124
Lui Eminescu 125
Poetul sufletelor triste 126
Moartea, muza vieţii mele 127
Adio, nemurire 128
Un oarecare 129
Taxa pe celebritate 130
Pietre de hotar 131
143
Îmi port îngerul pe umăr 132
Cu faţa la zidul pleoapelor mele 133
When the memory sticks… 134
Disconnect 135
The page cannot be displayed 137
Sentiment accesibil 138
Avem nevoie? 139
Editura şi tipografia STEF
Editură recunoscută de către CNCSIS
700705, IAŞI, Bd. Carol I nr. 8, parter
Tel. /fax. 0232 – 216829; 0745 – 236413; 0788 – 897267
E-mail: editura stef.ro http://www.editura stef.ro